

MANON OP DE MANEGE

Ponyliefde

Nico De Braeckeleeer
Illustraties: Frieda Van Raevens

BAKERMAT

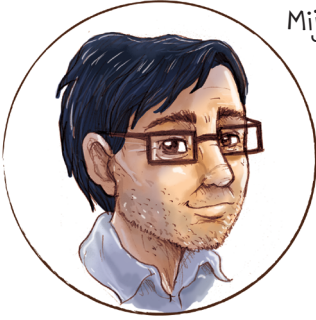

Hoi! Ik ben **Manon**. Ik ben twaalf jaar. Ik ben dol op paardrijden, op paardrijden en ook nog op... paardrijden. ;-)
Ik heb dan ook heel veel geluk dat mijn papa verliefd is geworden op Saskia, de eigenares van manege "La Amazona". Daar woon ik nu en daar kan ik elke dag de pony's verzorgen en ponyrijden. Mijn lievelingspony op de manege is **Donut**. Wij zijn de beste maatjes! Mijn droom is om later zelf baas te worden over de manege. Dan kan ik mijn hele leven lang pony's en paarden vertroetelen! In mijn boekjes "Manon op de manege" beschrijf ik mijn avonturen op en rond de manege. Ik hou heel veel van pony's en paarden, maar ook van alle andere dieren (behalve kakkerlakken ;-)), en in het bijzonder van mijn poesje **Pluisje** en mijn konijntjes **Snif** en **Snaf**. Maar ik ben ook gek op ons hondje **Spikkel**. Dat is een Jack Russel. Hij heeft allemaal vlekjes! Zelf heb ik ook een vlekje, onder mijn linkeroog. Een schoonheidsvlekje noemt papa het ;-).

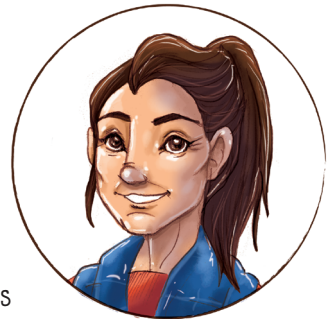
Myrthe is mijn jongere zusje. Ze is acht. Ze houdt niet zo van paarden en pony's. Dat snap ik niet. Wat ze wel graag doet is computergames spelen. Daar gaat ze helemaal in op, alsof de computerwereld voor haar echter is dan de echte wereld. Mijn zusje heeft graag alles ordelijk en netjes. Ze heeft ook moeite met veranderingen of nieuwe situaties. Als het aan haar lag, zou elke dag precies dezelfde zijn als de vorige. Saai!

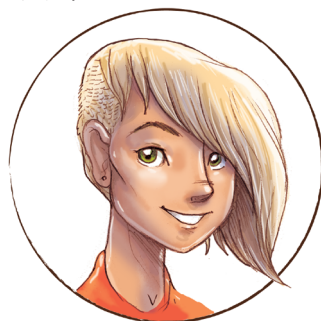

Mijn papa heet **Dennis**. Hij is journalist en schrijft in de krant over alles wat er gebeurt in de streek. Mijn moeder is helaas zeven jaar geleden gestorven. Ze was ziek. Ik mis haar heel erg. Ik ben blij dat mijn papa nu opnieuw verliefd is geworden en samen is met Saskia. Soms komt **oma Marie** langs. Zij is de moeder van mijn mama. Ze is heel lief, maar ze kan soms nogal zeuren over **opa Theofiel** omdat die alleen maar luidert en televisie kijkt.

Saskia is de lieve eigenares van manege “La Amazona”. Zij en mijn papa zijn een stelletje. Paarden zijn haar leven, meer dan ooit sinds haar man haar drie jaar geleden verliet. **Daan** is de twaalfjarige zoon van Saskia. Hij is dus mijn stiefbroer. Hij is nogal koppig, maar dat ben ik ook. Daardoor hebben we wel eens ruzie. Maar die ruzies leggen we altijd weer bij, ook al kan dat soms even duren ;-). **Meneer Jules** helpt Saskia op de manege en knapt alle klusjes op. Hij is heel wijs en als je met een vraag zit, kan je altijd bij hem terecht.

Luna is mijn beste vriendin. Samen basketballen we al van kindsbeen af bij dezelfde ploeg: 'De Leeuwen Prinsessen'. Ja, dat was ik vergeten te vertellen: mijn hobby naast paardrijden is basketballen! Luna is heel stoer en luidruchtig. Iedereen beschouwt haar als een nogal ruw en jongensachtig meisje, maar eigenlijk is ze heel teder en kwetsbaar. Maar dat laat ze niet zo snel zien.

Mijn beste paardenvriendin is Amélie. Ze zit in mijn klas en rijdt net zoals ik pony in manege "La Amazona". Amélie bekijkt het leven door een roze bril en is vaak heel grappig zonder dat ze het zelf beseft. Ze heeft twee huisdieren: een spin en een slang. Die vind ik best leuk! De hartsvriendinnen van Amélie zijn Fleur en Hanne. Twee meisjes die ook in onze klas zitten.

1. Skip, de opgeblazen kip

Ik was heel ontspannen. Daardoor was ook Donut rustig.

‘Tussen D en X: arbeidsstap,’ las meneer Jules hardop voor. Hij keek op het blad waarop de proefonderdelen stonden.

Eigenlijk was het niet eens nodig dat hij iets zei, want ik had de onderdelen uit het hoofd geleerd. Dat deed ik altijd wanneer ik meedeed aan een dressuurwedstrijd. Daardoor kon ik ook zo kalm blijven.

Tot hiertoe was alles perfect verlopen. Ik droomde al van de gouden medaille. Niet slim, want ik moest me blijven concentreren op de laatste proefonderdelen. Gelukkig besepte ik dat en verdrong ik het beeld van de gouden medaille.

‘Tussen X en G: halthouden en groeten.’

Ik boog mijn hoofd, nam de teugels en de zweep in mijn hand, en bracht mijn andere hand naar beneden achter mijn dij. Een groet aan de jury die op baanpunt C stond. Een man met halflang bruin haar en een baard.

‘Voorwaarts in arbeidsstap. C: linkerhand. C-H-E-A: in vrije stap de rijbaan verlaten.’

Ik deed wat meneer Jules mij opdroeg en verliet samen met Donut de rijbaan.

Amélie klapte in haar handen en floot daarna op haar vingers. ‘Goed gedaan, Manon!’

Omdat ze maar bleef juichen, maande ik haar aan tot stilte. ‘Rustig, Amélie. Het is hier geen voetbalstadion, hoor!’

Amélie haalde haar schouders op om duidelijk te maken dat het haar niets kon schelen.

Meneer Jules kwam naar me toe en vroeg tot mijn verbazing: ‘Heb ik goed voorgelezen?’

Ik lachte. ‘Supergoed.’

Meneer Jules zuchtte opgelucht, en zei dan: ‘Nou, jij was fantastisch. Dat wordt zeker een medaille.’

‘Goud! Goud! Goud!’ brulde Amélie.

Voor de tweede keer vroeg ik haar om stil te zijn.

Meneer Jules was heel onzeker omdat het de allereerste keer was dat hij mij hielp. Anders assisteerde Saskia mij altijd, maar die kon er vandaag niet bij zijn. Ze was samen met mijn papa druk in de weer om hun huwelijksfeest voor te bereiden. Daan was er ook niet bij, want hij ging vandaag met zijn vriendinnetje Lies naar de dierentuin.

Omdat ik pas over anderhalf uur moest deelnemen aan de springwedstrijd, zette ik samen met Amélie en meneer Jules Donut in onze trailer. We besloten

iets te gaan drinken in de tent die midden op een weiland speciaal voor dit paastoernooi was neergezet.

‘Voor mij een tomatensoepje,’ zei ik tegen meneer Jules en Amélie, omdat ik dringend naar het toilet moest.

Toen ik terugkeerde van het toilet en de tent binnenliep, kwam er net een jongen naar buiten. We waren allebei zo diep in gedachten verzonken dat we tegen elkaar botsten.

‘Auw!’

‘Sorry,’ zei ik meteen, hoewel het net zo goed zijn fout was.

‘Geeft niet.’

Ik wilde snel de tent binnenlopen, maar hij vroeg: ‘Jij bent Manon, hè?’

Ik liet mijn blik over zijn gezicht dwalen. Kort zwart haar, een smal gezicht, een guitige glimlach, en een ietwat vooruitstekende kin. Zeker niet onknap. Ik kende hem niet. Misschien was ik hem ooit tegengekomen op een toernooi, maar ik kon het me niet herinneren.

‘Ja, klopt, ik ben Manon. Ken ik jou?’ vroeg ik.

‘Nu wel,’ zei hij. ‘Ik ben Skip!’

Ik vroeg me af waarom hij zich aan me voorstelde.

‘Ik heb je daarnet zien rijden,’ zei hij. ‘Niet slecht.’

Ik heb nooit goed geweten hoe ik een complimentje in ontvangst moest nemen dus zei ik een beetje onwennig: ‘Dank je.’

‘Je was heel goed, maar ik ben beter.’

Als er al sprake was van een leuk gesprekje, dan was dat nu voorbij. Ik wilde geen ruzie met hem maken, en zei daarom maar: ‘Nou, leuk voor je!’

Ik wilde me omdraaien, maar hij hield me tegen bij mijn arm. ‘Kom je kijken naar mijn dressuurproef? Ik rijd zo meteen.’

‘Nee, dan wordt mijn tomatensoep koud,’ zei ik.

Aan de toon van mijn stem was duidelijk te horen

dat ik boos was. Waarom dacht hij dat hij beter was dan ik? Omdat hij een jongen is? Jongens denken altijd dat ze beter zijn in sport dan meisjes, toch? 'Ik ben ook naar jou komen kijken,' drong hij aan. 'Daar heb ik niet om gevraagd,' zei ik, omdat ik totaal geen zin had om naar de proef van deze omhooggevallen snijboon te gaan kijken. Ik ondernam een tweede poging om de tent binnen te lopen, maar weer hield hij me tegen. 'Ben je kwaad, omdat ik gezegd heb dat ik beter ben?' 'Nee,' loog ik om gekibbel te vermijden. 'Jawel, ik zie het in je mooie blauwe ogen.' Wat? Ging hij mij nu complimentjes geven? Wat dacht dat gastje wel? Ik kookte van woede. 'Wie het beste is van ons tweetjes zullen we straks tijdens de prijsuitreiking wel zien,' zei ik. 'Dat is waar, want dan sta ik te blinken met mijn gouden medaille. Maar je bent ook niet slecht, hoor. Zilver of brons zit er zeker voor je in.' Ik had zin om hem een dreun op zijn niet onknappe smoeltje te geven, maar hield me in. Met een ruk draaide ik me om en liep ik de tent in. 'Hé, neem je ook deel aan de springwedstrijd?' riep hij me achterna. Ik draaide me niet om, maar liep door naar het houten tafeltje waaraan meneer Jules en Amélie zaten. 'Ik doe mee!' riep hij. 'En ook daar ga ik voor goud!'

Ook dit keer reageerde ik niet, maar ik stond op ontploffen. Ik haat mensen die uit de hoogte doen en denken dat ze beter zijn dan anderen. Ik had een nieuwe missie: goud halen tijdens de springwedstrijd. Niet voor mezelf, maar gewoon om Skip af te troeven!

‘Wie was dat?’ vroeg Amélie, toen ik bij hen aan tafel aanschoof.

‘Skip, de opgeblazen kip!’ zei ik om mijn woede af te reageren. Liefst had ik het recht in zijn gezicht gezegd.

‘Volgens mij vindt hij jou wel leuk,’ zei Amélie.

‘Nou, als jongens die mij leuk vinden zo doen, hoef ik nooit een jongen.’

‘Nou, dan word je toch gewoon lesbisch,’ zei Amélie doodserieus. Meneer Jules en ik schoten in de lach.

2. Zuur

In een gezapig tempo reed ik met Donut richting springparcours. De twee kopjes tomatensoep hadden me lekker verwarmd, want het was maar frisjes buiten. Meneer Jules en Amélie liepen rechts van me. Amélie keek op haar smartphone. Ze wenkte me.

‘Zeker weten dat je die Skip de kip niet leuk vindt?’

‘Heel zeker! Waarom begin je daar nu weer over?’

‘Ik ben onze horoscopen aan het bekijken. En bij jou staat dat de Schorpioen vandaag de prins op het witte paard zal tegenkomen.’

‘Ten eerste geloof ik niet in horoscopen, en ten tweede, als mijn horoscoop al zou uitkomen, dan is Skip zeker niet die prins.’

In tegenstelling tot Amélie heb ik nog nooit een vriendje gehad. Het interesseert me ook niet. Jongens zijn stom. Het enige wat ik leuk vind, zijn paarden en pony's. Die scheppen tenminste niet zo op.

‘Bij mijn horoscoop staat dat de Leeuw vandaag een onverwachte douche zal krijgen,’ zei Amélie.

‘Misschien begint het plots te regenen?’ glimlachte ik.

Amélie schudde het hoofd. ‘Nee, deze horoscoop is heel precies. Het gaat over een douche speciaal voor iemand met het sterrenbeeld Leeuw.’

Ik lachte het weg, omdat ik het niet geloofde.

‘Ja, lach maar. Je zal wel zien dat onze horoscopen uitkomen!’

Meneer Jules richtte zich tot mij. ‘Er is nog één ruiter voor jou, en dan is het aan jou, Manon.’

Ik zag meteen wie die ruiter was: Skip!

Ook Amélie had het in de gaten: ‘Hé, is dat Skip, de opgeblazen kip?’

‘Yep.’

‘Nou, die kan er wat van.’

Amélie had gelijk, maar dat gaf ik niet toe. Skip zweefde met zijn zwarte paard gracieus over de hindernissen. Het ging allemaal moeiteloos en het zou me niet eens verbaasd hebben als hij het ook met een blinddoek op had gekund.

Maar hoe goed hij ook was, ik moest en zou het beter doen. Ik wreef Donut zachtjes over zijn hals. Hij brieeste. Hij genoot ervan.

‘Kom op, jongen! We gaan winnen!’ zei ik.

Alsof hij me begreep, knikte hij met zijn hoofd.

‘Je had wel gelijk,’ zei Amélie.

‘Waarover?’

‘Wel, Skip kan jouw prins op het witte paard niet zijn, want hij rijdt op een zwart paard.’

Ik glimlachte en reed vervolgens naar de ingang van

de piste, want Skip had zonet het parcours foutloos afgelegd.

Net zoals bij de dressuurproef waren Donut en ik rustig. Dat had ik niet verwacht omdat ik mezelf altijd veel druk oplegde om te winnen.

Nog nooit had ik zo geconcentreerd een springwedstrijd gereden. Mijn zenuwen stonden strak gespannen, maar toch voelde ik een innerlijke rust. De wereld om me heen vervaagde. Er waren enkel nog Donut en ik, bijna als één levend wezen. Zijn benen waren mijn benen, zijn ogen waren mijn ogen, zijn ziel was mijn ziel. Nou ja, misschien klinkt het nogal vreemd, maar op dat moment voelde het echt zo aan.

De eerste hindernis kwam dichterbij. Een rood-wit

gestreepte balk die op twee staanders rustte. Ik zorgde voor het juiste ritme. Donut volgde het ritme probleemloos. Mijn bovenlichaam boog in de bewegingsrichting mee. Mijn zitvlak bleef in het zadel en ik reed in de juiste lijn naar de hindernis. Mijn handen hield ik dicht bij elkaar. Ik leunde wat naar voren. Ik voelde dat Donut de hindernis inschatte. Hij zette af op het perfecte moment. In een wijde boog wipten we over de hindernis en we kwamen netjes weer neer. Ook de andere hindernissen namen we foutloos. Dit was de beste springwedstrijd die ik ooit had gereden. Maar of het goed genoeg was om te winnen, wist ik niet. Skip had ook uitstekend gereden.

Nadat ik het parcours had afgelegd, keek ik om me heen, maar ik zag de opgeblazen kip nergens. Amélie zag ik wel. Die stond op en neer te springen alsof ze aan het cheerleaden was bij één van mijn basketbalwedstrijden. Alleen de pompons ontbraken.

Een dik uur later zaten we in de tent voor de prijsuitreiking. Eerst werden de medailles voor de dressuurwedstrijd uitgereikt. De derde plaats was voor Marlies, een meisje dat ik kende van andere ponytoernooien. Ik had het goed gedaan, dus ik hoopte zilver of goud te halen.

Eén van de juryleden sprak in de microfoon: ‘En de tweede plaats, de zilveren medaille, is voor Skip Spruijt!’

Skip Spruijt? Serieus? Was dat zijn naam?
'Kip met spruiten is dat lekker?' vroeg Amélie aan mij.
'Je moet niet lachen om iemand zijn naam,' zei ik,
hoewel ik het zelf ook wel grappig vond.
Zou dit betekenen dat ik goud haalde? Mijn keel
slibde dicht. Mijn handen trilden.
'En de eerste plaats, de gouden medaille, is voor
Manon Mertens!'
In mijn binnenste schreeuwde ik het uit van geluk.
Uiterlijk bleef ik heel kalm. Maar Amélie drukte uit
hoe ik me voelde en schreeuwde het uit alsof zij
diegene was die had gewonnen.
'Rustig!' zei ik.
Maar ze was niet te bedaren. Ze bleef maar roepen en
tieren, terwijl ik de gouden medaille afhaalde bij de
jury. Ik voelde me er wat ongemakkelijk bij.
Aan de andere kant van het kleine podium zag ik
Skip staan. Hij trok een zuur gezicht.
Het werd allemaal nog erger voor Skip - en beter
voor mij - toen de winnaars voor de springwedstrijd
werden bekendgemaakt. Ook daar behaalde hij de
tweede plaats en ik de eerste. Skip keek alsof hij op
een citroen aan het kauwen was.
Hoewel Amélie me had beloofd om stilletjes blij te
zijn als ik opnieuw goud zou halen, kwam ze haar
belofte niet na. Ze schreeuwde de hele tent bij elkaar.
Na de prijsuitreiking dwaalde mijn blik de tent rond
op zoek naar Skip. Maar hij was al verdwenen,

afgedropen. Als hij had gewonnen, zou hij dat zeker onder mijn neus gewreven hebben, maar nu was hij foetsie. Ik hoefde die opgeblazen kip nooit meer terug te zien. Ja, hij was knap. Maar wat dan nog? Het innerlijk is wat telt, toch? En dat innerlijk van hem beviel me niet.

Een glimlach speelde om mijn lippen en toen ik met Donut, meneer Jules en Amélie thuiskwam op onze manege, zag iedereen meteen aan me dat ik had gewonnen.

1. DE PAARDENPRINSES

Manon is dol op paarden en pony's. Ze gaat paardrijden in manege 'La Amazona' van Saskia en helpt haar met het verzorgen van de pony's en het uitmesten van de stallen. Omdat Manon tijdens een ponykamp op de manege laat zien dat paarden en pony's geen geheimen voor haar hebben, geven de andere deelnemers van het kamp haar de naam 'De Paardenprinses'.

Manon denkt dat haar vader Saskia wel leuk vindt en bedenkt een plannetje om hen aan elkaar te koppelen. Zo kan ze twee grote dromen laten uitkomen: een nieuwe moeder hebben én op een manege gaan wonen!

2. HET PONYTOERNOOI

Manon zou graag deelnemen aan een ponytoernooi, maar twijfelt of ze wel goed genoeg is. Haar papa en Saskia kunnen haar overtuigen om de stap te zetten. Manon bereidt zich grondig voor, maar krijgt elke dag meer zenuwen. Wanneer ze twee dagen voor de wedstrijd van haar pony valt, durft ze er niet meer naartoe. Vindt Manon de kracht om toch deel te nemen aan haar eerste ponytoernooi?

3. DE BABYPONY

De geboorte van een veulen is iets heel moois.

Manon heeft het al verschillende keren meegemaakt, maar het blijft bijzonder. Ze kijkt dan ook enorm uit naar de geboorte van het nieuwe pony veulen, of 'de babypony' zoals haar vriendin Amélie het noemt. Ook zij wil erbij zijn wanneer Cupcake veulent en blijft daarom bij Manon overnachten. Maar op de manege is er ook nog ander groot nieuws

4. HET PONYPARADIJS

De droom van Manon wordt werkelijkheid: samen met haar papa en haar zusje gaat ze op manege 'La Amazona' wonen, een echt ponyparadijs. De kleine ergernissen die door de nieuwe woonsituatie ontstaan bij haar huisgenoten probeert ze op te lossen. Ook haar vriendin Amélie eist haar aandacht op, want die wil samen met Manon geld inzamelen om een dolfin, een tijger, een panda en een gorilla te adopteren. Bovendien moet Manon zich met Donut voorbereiden op haar eerste springtoernooi. Als dat allemaal maar goed afloopt...

5. DE PONYSHOW

Manon en alle andere jonge amazones en ruiters van de manege 'La Amazona' gaan samen een fantastische ponyshow geven. De rijkunsten en trucjes worden druk ingeoeffend. Daan zorgt voor extra spektakel, want hij gaat western rijden. Manon is in de wolken, maar dan blijkt dat haar papa en Saskia samen een kindje verwachten. Manon, Myrthe en Daan krijgen een babyzusje of -broertje! Niet iedereen is daar even gelukkig mee. En Manon, die weet totaal niet hoe ze moet omgaan met kleine, huilende baby's. Daarom stelt haar vriendin Amélie voor om te oefenen en te gaan babysitten...

**ONTDEK OOK HET DAGBOEK
VAN 'MANON OP DE MANEGE',
VOL LEUKE PAARDENWEETJES EN
TIPS VOOR JONGE AMAZONES!**